

Kramerius 5

Digitální knihovna

Podmínky využití

Knihovna poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny není možné bez případného písemného svolení knihovny.

Hlavní název: **Čechoslovan**

Vydavatel: **V. Švihovský**

Vydáváno v letech: **1911-[1918], 1912, 06.04.1912**

Čísla ročníků: **2, 14**

Čísla výtisků: **2, 14**

Datum vydání čísla: **06.04.1912**

Identifikátor ISSN: **2414-9373**

Stránky: **, , , ,**

Pan J. Zíval a p. J. Jindříšek.

P. Zíval ve své závisti a nenávisti vůči některým nemilým mu krajanům, neštítel se netoliko je očerňovat v ruských listech, nýbrž šel tak daleko, že v „udání“, podaném místním úřadům přímo napsal, že ten a ten jsou krajně levého (revolučního) smýšlení. Chtěje poškodit p. J. Jindříška mravně i hmotně, uveřejnil v čís. 69. Kijevlanina výpad proti správnímu výboru Spolku J. A. Komenský a hlavně proti předsedovi spolku p. J. Jindříškovi.

Takové jednání muselo vyvolat ošklivost a odpor u každého, kdo má kus cti v těle. „Udávači a utrhači“ v českém národě nikdy díky Bohu oblibě se netěšili. Dříve než spolek J. A. Komenský mohl říci své slovo a zakročit proti p. J. Zívalovi, jako útočnicku a svému přispívajícímu členu, promluvili krajané obce Semidub (Volyň), odkud p. Zíval pochází, a promluvili tak rázně, jak se na „české lidi“ sluší.

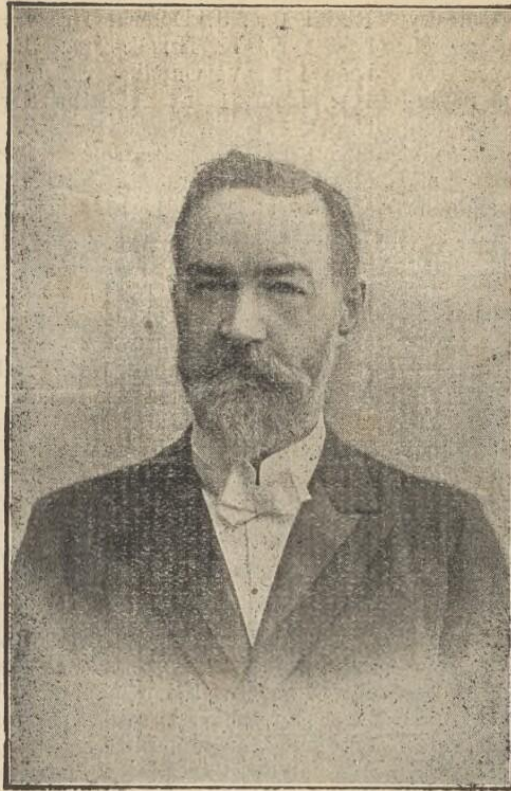
Zajímavá byla mimořádná valná hromada spolku J. A. Komenský, která byla svolána, aby jednala o p. Zívalovi. Celý průběh schůze, díky péči předsedově, jenž doporučoval, aby se řečníci vyvarovali příkrých slov, byl naprosto klidný a vážný. Jedině ironické doporučení p. Melicharovo, že „dříve než soudit, bylo by radno vyšetřit zdravotní stav p. Zívala“ vyvolalo veselost. Jednohlasně odsoudili p. Zívala všichni, kdo účastnili se schůze, a byli tam krajané, patřící svými názory do nejrozličnějších politických táborů.

Mimořádná valná hromada nepokládala však svoji úlohu za vyřízenou tím, že odsoudila p. Zívala. Výpady p. Zívalovy byly namířeny hlavně proti p. Jindříškovi a proto za nadšeného potlesku všech přítomných byla přijata resoluce v níž se vyslovuje neobmezená důvěra p. J. Jindříškovi.

Po přijetí resoluce p. Zuman prohlásil, že někteří členové spolku a přátelé pověřili ho, aby podal p. Jindříškovi adresu.

Za všeobecného pohnutí (mnozí slzeli) přečetl předseda p. Wolf zvučným hlasem adresu, jež byla vyslechnuta stoje. Po přečtení zaburacel dlouhoneutuchající potlesk P. J. Jindříšek velice rozehvěn děkoval a prohlásil, že pracoval-li „pro českou věc, tož ne aby si získal slávu, nýbrž proto, že to pokládá za svou povinnost“.

Pozn. redakce. Na žádost četných přátel přinášíme adresu i podobiznu p. J. Jindříška. Projev „uznání“ p. Zívalovi přinášíme na úvodním místě.

J. Jindříšek, předseda a čestný člen spolku J. A. Komenský. a slepou závistí. Nechceme zde posuzovat toho,

kdo snaží se vrhnouti skvrnu na Vaše čisté jméno, kdo chce se proslavit tím, že znehodnocuje Vaši práci. Chceme pouze říci, proč jste nám tak drahý a proč si Vás vážíme a máme Vás rádi.

Jste jedním z prvních průkopníků českých v Kijevě a svoji více jak třicetiletou činností na poli obchodním a průmyslovém sloužil jste vždy ku cti českého národa a dobyl si zvučného jména netoliko v našem kraji, nýbrž i po celé Jižní Rusi. Leč ne Váš úspěch na poli hospodářském je pro nás nejcennější Vaší vlastností. Jako Češi vážíme si Vás především proto, že vždy s hrdoostí a chloubou hlásíte se ke všem soukmenovcům, že vždy ochotně a rád jste vycházel vstříc každému, kdo potřeboval rady ba i hmotné pomoci. Četní jsou ti, kdož celou svoji hmotnou existenci vděčí Vám, kdož za Vaší pomoci dosáhli blahobytu, a nesčetný počet je těch, kterým jste pomoci neodepěl.

Ohromná většina Čechů, zavítavších to Kijeva, především obracela se k Vám o radu a pomoc a odnášela si vědomí, že Čechové mají zde ve Vaší osobě dobrého rádece a zastance, svého českého konsula.

Byl jste duší zdejšího společenského života. Nebylo důležitějšího českého počínání, jehož byste se nebyl činně účastnil. Nelitoval jste práce ani hmotných obětí, když šlo o zdar a úspěch české věci.

Byl jste jedním ze zakladatelů všem nám drahého spolku J. A. Komenského, o jehož rozkvět jste se všemožně přičinil. V dějinách jediné české školy na Rusi, české školy kijevské Vaše jméno bude zapsáno zlatým písmem, neboť škola ta ve značné míře je dílem Vaším, plodem Vaší neúnavné práce. Ano, naši české mládeži jste věnoval nejen rozum a štědré ruce, ale i své srdce. Kdož viděli Vás na každoroční slavnosti kijevských dětí — Vánočním stromku — opřeného o sloup Sokolovny, naslouchajícího dětskému zpěvu a hovorů, jak úkradkem stíráte slzu radosti nad tím novým drobným českým světlem, neubránili se myšlence: „Muž tento je našim dětem více než příznavcem, je jejich druhým otcem“.

Vaše působnost neobmezuje se však pouze na Kijev, pracujete pro všechny Čechy v Ruské říši. Když jednalo se o to, aby Vaši sourodáci, rozptýlení po široširé Rusi, své druhé vlasti, měli společné pojiťko, aby bylo vytvořeno ústředí, prostřednictvím kterého by se mohli navzájem poznávat, když jednalo se o založení českého listu, který je nevyhnutelnou podmínkou zdárného vývoje české větve na Rusi, byl jste to zase Vy, jenž bez rozpaků sáhl do svého, námi tak často zkoušeného měšce.

Vážíme si Vás upřímně, že dovedl jste přivésti vždy k platnosti nejlepší českou ctnost — nelíčený demokratism, že byl jste přesvědčeným českoruským vlastencem, upřímným Slovanem a v pravém slova smyslu dokonalým občanem.

Je-li pravdivý výrok, že život lidský má jen tolik ceny, mnoho-li v něm člověk dobrých skutků vykonal, tož Váš život má cenu velikou!

Adresa p. J. Jindříškovi.

Vážený Paně!

Neúmorná a dlouholetá obětavá Vaše práce pro zdar české věci na Rusi dávno již si zasloužila veřejného ocenění celé české společnosti. Pouze Vaše úzkostlivá skromnost zavinila, že způsobem okázalejším nebyly Vám dosud projeveny úcta a láska, již chováme k Vaší osobě. Neměli jsme též ani potřeby mluvit o tom, co každý cítil v hloubi svého srdce.

Bývají však chvíle, kdy city dosahují takového napětí, že nelze je déle zamlčeti. A chvíli takovou je zajisté doba nynější, kdy na Vaše dobré jméno, na Vaši osobní čest byl podniknut útok, jenž u každého Čecha vyvolal ošklivost a hnus, útok bezdůvodný, diktovaný jen mělkou zlobou

Protokol Mimořádné Valné Hromady Spolku „J. A. Komenský“.

Schůze dne 27. března 1911 v místnostech spolku klubu majitelů domů v Kijevě.

Valná hromada zahájena za přítomnosti 47 členů místopředsedou spolku, panem B. Horálkem, který v proslovu objasnil účel schůze a žádal, aby byl zvolen předseda a zapisovatel schůze. Jednohlasně zvoleni: předsedou p. J. Wolf a zapisovatelem p. J. Smetana.

Předseda v zahajovacím proslovu prohlásil, že funkci přijímá, ačkoli jest to smutná povinnost býti předsedou schůze, na níž se projednává událost opravdu hnusná a v dějinách Cechů na Rusi ojedinělá. Vzhledem k vážnosti okamžiku prosí pány řečníky, aby se nedali unésti hněvem a užívali, pokud možno, nejmírnějších výrazů.

Po proslovu předsedově ujal se slova p. V. Vondrák, jenž vylíčil v stručné řeči škodlivou činnost p. Zívála mezi ruskými Čechy, jež se dle jeho mínění datuje ne z doby nejnovější, nýbrž již z doby Ruského Cecha.

Když pan Vondrák svoji řeč skončil, ujal se slova místopředseda spolku, p. B. Horálek jenž pravil: „Vstoupil jsem před rokem do výboru spolku, abych mu cele věnoval svůj volný čas.

Výborových schůzí se pan Jindříšek pro přílišnou zaměstnanost bohužel nemohl vždy účastniti a proto jsem vedl výborové schůze, kromě jedné, v předešlém roce sám. Rozhodli jsme se upomínati členy, kteří zůstali dlužni členský příspěvek—těž pan Zíval byl upomenut. Když jsme se usnesli uspořádati sbírku, která by nám umožnila vystavení vlastní budovy pro školu, napsali jsme panu Zívalovi, aby složil příspěvek, jež svého času slíbil. Požádali jsme paní Pospíšilovou a Schwarzerovou, aby uspořádaly mezi kijevskými Čechy sbírku, k čemuž se obě dámy uvolily. Tyto dámy byly též u pana Zívála, ale nezastaly ho doma. Brzo potom obdržel jsem od pana Zívála dopis, v němž činí nářázky na domnělé nepořádky ve jmění spolkovém a radí, aby se nejprve daly do pořádku finance spolku, pak prý se příspěvky hned pohnou“.

Pan Horálek přečetl dopis p. Zívála v plném znění i svoji odpověď, ve které ujišťuje pana Zívála se své strany, že jest odpočet za minulý rok správným až na jednu položku v obnosu asi 3 r., která ale byla dodatečně opravena. Chyba

tato samozřejmě se nestala zúmyslně, nýbrž nedopatřením.

Dále vypisuje mu celý spolkový život a poměry ve spolku, jež jsou v úplném pořádku.

V další své řeči poukazuje pan Horálek na to, že po obdržení tohoto dopisu dostala paní Schwarzerová od pana Zívála lístek, v němž jí oznamuje, že jest nucen uveřejniti v Kijevlanině článek proti spolku.

„Šel jsem tedy ihned k panu Zívalovi—bylo to 6. prosince m. r.,—abych mu dal po případě všechna nutná vysvětlení. Z jeho řeči odnesl jsem si dojem, že není ani tak zaujat proti spolku, jako proti předsedovi, p. Jindříškovi, což lze viděti nejlépe z jeho poznámky, že prý sbíráme panu Jindříškovi na fabriku a že bychom se měli na valné hromadě o to postarati, aby pan Jindříšek byl vyhozen z předsednictva. Řekl jsem mu, že je to nesmysl, poněvadž se na valné hromadě nenajde ani jediný člen, jenž by proti panu Jindříškovi pozvedl prst. O čem jsme dále mluvili, přesně ovšem dnes říci nemohu, ale to vím, že jsem mu dal na vše správné vysvětlení. Na otázku, proč se dosud netiskly odpočty, odpověděl jsem mu, že proto, aby se ušetřilo 25 r. výdeje na tis knutí—tedy jen z ohledu na finanční stav spolku. Zprávy pokladniční byly vždy na valných hromadách uveřejňovány a schváleny. Navrhl jsem mu, aby se v neděli dostavil do schůze správního výboru, kdež mu budou předloženy knihy, aby se mohl přesvědčiti o správném vedení knih. Slíbil jsem dokonce, že mu budou knihy doneseny do bytu, přeje-li si toho; dále jsem ho ujistil, že odpočet bude vytištěn. Ptal jsem se ho, čeho chce dosáhnouti uveřejněním článku v Kijevlanině—snad ne toho, aby námi podporovaná škola pana Boučka byla zavřena a tím zbaveno vyučování mateřskému jazyku přes 80 českých dítek! Po této mé otázce slíbil pan Zíval, že do valné hromady článek neuveřejní. Ale již 7. prosince si věc rozmyslil a napsal mi dopis, že v neděli nemůže přijíti do výborové schůze, poněvadž odjíždí; tím dokázal, že se o správnosti knih přesvědčiti nechtěl. Kijevlanin článek p. Zívála z neznámých mi příčin neuveřejnil. To však pana Zívála nezarazilo: dne 17. ledna tohoto roku podal gubernátorovi „donos“, v němž na 1½ stránce velkého psacího formátu obsaženo udání na spolek a některé čelné Čechy

kijevské. Obsah oznámíme členům po obdržení opisu udání, o něž jsme žádali u gubernátora. Dali jsme ihned úřadům naše knihy k dispozici a podali ku všemu náležitě vysvětlení. Celá záležitost nachází se nyní u gubernátora a bude snad v brzké době v naší přítomnosti vyřízena. Však ani na tom neměl p. Zíval dosti. Aby nám uchystal dar k věnečku, uveřejnil dne 9. března v Kijevlanině článek.*)

Ku konci své řeči pravil pan Horálek, že jest dvojí možnost, že buď bude škola likvidována a spolek rozpuštěn na příkaz gubernátora, aneb bude „donos“ prostě hozen do koše; proto správní výbor prosí valnou hromadu, aby mu dnes dala na všechny případ pokyny, jak se má zachovat, bude-li celá věc vyřízena v druhém smyslu.

Na to promluvil pan Jindříšek: „Jak jste z průběhu dnešní mimořádné valné hromady seznali, byl jsem hlavním bodem útoku já; velice želim, že k vůli mně trpí i spolek. Já sám pochopuji nyní rozlitou žluč pana Zívála, což zaviniil Čechoslovan. Co se týče odpočtů, není pravda, že tyto dávány nebyly, naopak pravdou jest, že odpočty byly každý rok předkládány valné hromadě k potvrzení. Před valnou hromadou byly ovšem vždy řádně revisory účtů prozkoumány a nalezeny správnými. Důvody, proč jsme netiskli odpočty, jsou následující: 1) nedostatek času a za 2) jak se již zmínil p. Horálek, abychom ušetřili peněz. Takový odpočet se sám neudělá.—Slova: „budiž odpočet“ nestačí, aby se odpočet skutečně udělal. Uveřejňovat jen holé cifry nemá smyslu, neb jim málo kdo porozumí; pan Zíval by jim sám prvý neporozuměl, jak to již dokázal. Z jeho posledního dopisu v Kijevlanině vysvítá, že si popletl hotovost s majetkem. Mohu míti milliony v nemovitostech, při čemž ale nemusím míti v pokladně ani groše. Aby se odpočtu dobře porozumělo, je ho třeba řádně sestavit a každou položku objasniti. Kdo to měl ale dělat? Pana Zívála jsme zvali, byl dokonce celý rok ve výboru, ale ani jednou do schůze nepřišel—chtít pracovat neznamená ještě práci. Odpočty jsme netiskli, poněvadž jich sestavení stojí mnoho práce a práce zas drahocenný čas, o který nemohu olupovat lidi, kteří bez toho mají málo volného času. Setření práce

*) Článek ten přinášíme v doslovném znění na jiném místě.

a peněz jsou tedy důvody, proč se odpočty netiskly.

Peníze nenosil jsem ani já ani výbor v kapsách, neboť peníze byly u mne uloženy na pevný účet a to je přec veliký rozdíl. Chránil jsem vždy spolkové jmění a staral jsem se, aby se zvětšilo. Peníze byly u mne proto, že takový úrok, jako jsem platil já, nedá nám žádná banka. Platil jsem totiž 8% úrok, kterýž banky neplatí—nanejvýš snad jen někdy ve zcela výmínečných dobách. Z peněz, které mi dluží spolek, počítám ale jen 6%. Peníze byly u mne ovšem vždy k dispozici a když se spolek rozhodl zakoupiti pozemek, byly ihned vydány.

K poznámce pana Zívála, že jsem si chtěl koupit za peníze spolku dům, podávám následující vysvětlení. Když architekt Krivošejev koupil mezi 2. a 3. linií dáči a tuto pak v parcelách prodával, byl správní výbor mnohými členy vyzván, aby jednu parcelu zakoupil, neboť nacházeli koupi výhodnou v předpokladu, že obnos placený námi za stále stoupající nájem školních místností postačí na zaplacení úroků z kapitálu, potřebného na stavbu vlastní budovy, našim potřebám lépe vyhovující, než nyní najatá. Dluh pak měl se spláceti úsporami a sbírkami. Na moji námitku, kde vezmeme peníze, bylo mi řečeno, že mnozí z členů jsou ochotni půjčit je na mírný úrok, když se zaručí za správné placení. Někteří z členů též hned přinesli obnosy od 200—500 r.—celkem asi 1500 r., aby své tvrzení skutkem dokázali. Věděl jsem, že takovým způsobem na stavbu neseběřeme, ale když jsem viděl tolik dobré vůle a tolik vřelého přání, přestal jsem protestovat proti koupi pozemku. Přiznávám se, že s čím jsem při tom počítal, byla obětavost našich zámožných zdejších krajanů a s čím jsem nepočítal, byla moje ztráta při požáru minulého roku mé továrny na gramofonové plotny, jež mi zatímně zneвозмоžnila uskutečnění některých plánů.

V jedné z výborových schůzí a sice 5. prosince 1910 bylo uloženo pánům: Spátěnko, Zápalovi a Vernerovi, aby děl, který se má koupit, vybrali a koupili, což tito pánové též vykonali. Byla smluvna cena pozemku a dán závdavek.

K vůli lepšímu využitkování stojících na pozemku budov, nechali jsme tyto opravit, což nás stálo přes 2000 r. Dnes nám však za to tyto budovy nesou ročně přes 500 r.

Podal jsem jménem spolku generalgubernátorovi žádost za dovolení koupě. Naše žádost byla však záporně vyřízena, poněvadž pozemek leží za městem a ve spolku jsou

těž—rakouští poddani, kterým dle ruských zákonů není dovoleno kupovati nemovitosti v Jihozápadním kraji mimo měst.

S takovým obratem věci jsme nepočítali.

Vrácení závdavku a prostavěných peněz nebylo možno žádati. Co tedy dělat, aby se spolkové jmění neztratilo? Jednali jsme o této záležitosti na výborových schůzích a poněvadž připojení dáč k městu se zdá býti otázkou nejbližší doby, nepovažoval jsem za hřích, když vyhovím žádosti správního výboru a pozemek na své jméno koupím, a bych spolek od ztráty uchránil. Šel jsem tudíž ku Krivošejevu, řekl mu, že spolek jest nucen od koupě upustit a požádal jsem ho, aby mi pozemek prodal a náležitěji mu obnos 6000 r. si na něm zajistil.

Tuto okolností vynucenou koupi jsem nikdy nepovažoval za svou. Majetek je svěřen správě člena výboru, p. Spátěnky a všechny důchody z něho zapisují se na účet spolku.

Těž v mých knihách není pozemek veden jako můj majetek.

Abyste spolek měl též písemně zajištění svého jmění, vydal jsem do rukou místopředsedy, p. Horálka úpis, kterým se zavazují přenést majetek na jméno spolku anebo ho prodat beze všech výhod pro sebe a obdržené peníze spolku vydat ihned, jakmile o to budu správním výborem požádán. A ostatně mohli bychom pozemek kdykoliv s výdělkem prodati—teprve nedávno měli jsme nabídku na 15.000 r., ale rozhodli jsme se, že pozemek neprodáme a že budeme pokračovati na cestě k stanovenému cíli.

Panu Zíválovi bylo řečeno, že může kdykoliv do knih nahlédnouti, což on schválně neučinil, aby mohl napsati udání. Nejsem právníkem, nebudu tudíž posuzovat správnost našeho jednání s formální stránky, o tom rozhodne v nejbližší době „Губернское по деламъ общества присутствіе“, kamž budou předána všechna akta, sepsaná následkem poslaného panem Zíválem gubernátorovi udání.

Ať však dopadne rozhodnutí této instance v naší záležitosti jakkoliv, můžete býti ujistěni, že správní výbor jednal vždy dle svého nejlepšího mínění, s čistým svědomím, že byl veden snahou jen prospěti spolku a že při tom nikdo z nás na zisk nepočítal.

Pan Melichar, ujav se po panu Jindříškovi slova, pravil, že psal panu Zíválovi dopis, v němž se jej táže, proč činil udání.

Pak čte odpověď pana Zívála, v které pan Zívál píše, že obdržel mnoho dopisů od Němců i

Čechů, kteří jeho jednání schvalují a s jeho články úplně souhlasí.

Na to projevuje pan Melichar zajisté v dobré snaze, aby spravedlnosti bylo plně učiněno zadost, přání, aby byl někdo poslán k p. Zíválovi, by se přišel ospravedlnit, neboť ke každému i hrdelnímu soudu se volá vinník, aby se mohl ospravedlniti. Pan Melichar se dále táže, jak se má valná hromada zachovati, když je pan Zívál nepřítomen a má býti souzen. Dle názoru pana Melichara je pan Zívál buď nemocen, nebo má nějaký dokument v rukou—jinak si nelze jeho jednání vysvětliti.

Proti zvláštnímu zvaní p. Zívála protestuje pan Wolf: „Není naší povinností posílati pro pana Zívála, neb bylo jeho věci, aby se sem dostavil. Policajty pro p. Zívála přec posílati nemusíme—pan Zívál je považován za člena spolku a byly mu dosud zasilány všechny tiskopisy spolkové—tedy i pozvání na dnešní valnou hromadu“, což pan Vanča potvrzuje.

Pan Vanča sděluje, že pan Zívál zaplatil 100 r. v r. 1907, za rok 1908/1910 však neplatil. Výbor projednával proto otázku, má-li býti pan Zívál považován za člena nebo ne a rozhodl, že ano.

Pozvání na mimořádnou valnou hromadu p. Zíválovi bylo posláno.

Pan Jindříšek důrazně odmítl předpoklad páně Melicharův, že p. Zívál může mít nějaké dokumenty.

„Kde není přečinů, nemůže býti důkazů. Možná, že jsme formálně něco nezapsali, co by se mělo zapsat, ale zúmyslně se tak zajisté nikdy nestalo. Ohledně členství pana Zívála podotýkám, že není u nás ve stanovách bodu, který by vylučoval člena ze spolku—tak může učiniti jen valná hromada, když by některý člen něco zlého spolku učinil. Myslím tedy, že pan Zívál musí býti považován za člena.“

Pan Vysocký žádá, aby se věc dále neprotahovala. „My všichni věříme, jsme přesvědčeni o naprosté poctivosti pana Jindříška, tak že dalších objasnění není třeba.“

Pan Svihovský: „Dle našich stanov, jak již bylo řečeno, máme považovat p. Zívála za člena. Ve spolku mohou býti členové dobří i špatní. Prvních si vážíme, se špatnými musíme zas naložiti, jak toho zasluhují, dáme jim však možnost nápravy. Když jsou ale tací, kteří chtějí spolek zničit a ukládají o dobré jméno české větve na Rusi, musíme říci, že s takovými lidmi nechceme míti nic společného. Ano, my musíme špinu smývat a škrábat a, když je třeba, škrábnout hodně hluboko, třeba by to bolelo. Co

se choroby týče, není naší věcí dávat p. Zivala zkoumat lékařem nebo léčit, to může učiniti sám“.

Dále praví p. Svihovský, že jest vlastně sám nepřímou také původcem dnešní události, poněvadž se na jeho doporučení pan Zival dostal do Českoslovana a tak se mu umožnilo veřejné vystupování v české společnosti. „Vstoupením do Českoslovana se chtěl pan Zival vyvíhnout — upozornil jsem jej však, že nejdříve musí něco vykonat.“

Pan Zival chce poškodit spolek — tím poškozuje nepřímou i školu. Všichni jsme toho názoru, že třeba dáti panu Zivalovi ráznou odpověď“. Pak čte pan Svihovský dopis, podepsaný 19-ti semidubskými občany, rodáky p. Zivala, (jehož obsah přinášíme na místě úvodním.) Po přečtení dopisu ze Semidub prohlásil p. Vondrák, že jako Semidubák se cítí hrdým na mužný projev rodáků s nímž souhlasí. Totéž prohlásil i p. Mencl.

P. Svihovský navazuje na dopis semidubských občanů a praví, že tento nám musí „býti směřodátným.“ Tak mluví — pokračuje p. Svihovský — „Cechové volnější a pan Zival osměluje se psáti v Kijevlanině jich jménem! V dopise p. Melicharoví píše pan Zival, že dostal mnoho dopisů od Němců a Čechů, kteří s jeho články úplně souhlasí. Co Němci píší, na tom nám nezáleží, rádi bychom však viděli ty Čechy, kteří jeho jednání schvalují. Jest tomu pravý opak, neb do redakce docházejí dopisy, podobné semidubskému“, — na důkaz čte pan Svihovský ještě jeden dopis z Volyně a depeše (mezi jinými od p. V. K l i c h a), v nichž vyslovena plná důvěra p. Jindřiškovi a nelibost p. Zivalovi.

Na dotaz předsedy, má-li někdo ještě nějaký návrh, hlásí se k slovu p. Adamec, jenž navrhl tuto resoluci: „Mimořádná valná hromada spolku J. A. Komenského, konaná dne 27. března 1912. v místnostech „Klubu majitelů domů“ pod předsednictvím p. Jana Wolfa učinila toto usnesení:

1) Vzhledem k neslychanému jednání svého přispívajícího člena, p. J. Zivala, jenž uveřejňováním nepravdivých zpráv v Kijevlaninu a v dějinách českého osadnictva neslychaným udavačstvím soustavně poškozuje českou věc na Rusi, kali dobrý poměr Čechů k Rusům, vnaší rozvrat do českého života, ukládá o život spolku J. A. Komenského, očerňuje před úřady a ruskou veřejností čelné ruské Čechy a nejmně čestného člena a předsedu spolku J. A. Komenského, p. J. Jindřiška, vyslovuje mimořádná valná hromada p. J. Zivalovi své nejhlubší opovržení a vylučuje ho z řad členstva.

2) P. J. Jindřiškovi, jenž dlouhou nezříštnou prací na prospěch české věci na Rusi, najmě pak svou obětavou činností pro spolek J. A. Komenského a kijevskou školu p. Boučka získal si neocenitelné zásluhy, projevuje mimořádná valná hromada svůj nejhlubší dík, své plně uznání a neomezenou důvěru i prosí p. J. Jindřiška, aby, nedbaje podlých útoků, diktovaných omezeností a slepou závistí, pokračoval ve své blahodárné práci.

3) Občanům semidubským, již tak rázně a důstojně odsoudili činy pana Zivala, svého bývalého rodáka a krajanům — členům, kteří telegraficky nebo jinak osvědčili svůj souhlas s námi, mimořádná valná hromada vyslovuje dík za solidaritu a posílá krajanům pozdrav.

4) Mimořádná valná hromada schvaluje vše, co dosud bylo podniknuto správním výborem za účelem vyvrácení udání p. Zivalových a ukládá správnímu výboru, aby vypracoval příslušnou opravu na článek p. Zivalův i vymohl si uveřejnění opravy v Kijevlaninu a přivedl jeho udání na patřičnou míru“.

Resoluce, jež byla rozdělena na 4 části, byla jednohlasně přijata.

Po přijetí resoluce podává pan Zuman p. Jindřiškovi adresu, dárek to, který mu shromáždění připsalo.

Text adresy přečetl předseda schůze, p. Wolf. Pan Jindřišek děkoval, hluboce dojat, za projev důvěry.

Na návrh pana O. Červeného rozhodnuto, že se má gubernátorovi poslati opis protokolu dnešní valné hromady s uvedením všech hlasovavších členů spolku.

Ku kontrole protokolu valné hromady zvolena komise, sestávající z p.p.: Červeného, Svihovského, Zumana, Lopaty a Smetany.

Jelikož tímto bodem byl program schůze vyčerpán, předsedající prohlásil schůzi za skončenou.

Jan Smetana,
zapisovatel valné
hromady.

Jan Wolf,
předseda valné
hromady.

• • •

Dopis p. Zivala,

uveřejněný v Kijevlaninu č. 69 t. r.

V 1907 roku был разрешен устав чешского благотворительного и просвѣтительного общества имени „Яна-Амоса Коменского“. В течение пяти лѣтъ своего существования вышеупомянутое общество не представляло никаких отчетов о своей дѣятельности; но подъ сильнымъ давлѣніемъ кievскихъ и волынскихъ чеховъ, выразившимся въ недовольствѣ царскимъ произволомъ въ правленіи общества, послѣднее напечатало нѣчто вродѣ намека на отчетъ въ чешской газетѣ „Чехославянинъ“ безъ всякихъ документальныхъ и точныхъ цифровыхъ данныхъ, членамъ же

упомянутаго общества этотъ отчетъ разосланъ не былъ. О томъ, какъ вѣдались общественныя деньги и почему за пять лѣтъ были израсходованы суммы, указанныя въ отчетѣ, объ этомъ одному Богу извѣстно. Указанное общество на скопленныя средства поддерживаетъ на Шулявкѣ частное училище; съ цѣлью увеличенія этихъ средствъ ежегодно собираются пожертвованія и кромѣ того устраиваются, нѣсколько разъ въ году, благотворительныя вечера въ пользу „Коменскаго“. Изъ отчета видно, что за каждый годъ деньги оставались и въ 1910 году было извѣстно, что капиталъ общественныхъ денегъ равнялся суммѣ въ 4,954 руб. наличными деньгами и кромѣ того былъ инвентарь. Въ настоящее же время отчетъ гласитъ, что общество задолжало своему предсѣдателю сумму въ 4,161 руб. Не вдаваясь въ излишнія разсужденія по этому поводу, я лишь совѣтую читателямъ обратить вниманіе какъ на достовѣрный фактъ, на обстоятельство такого рода: что у правителей этого общества, какъ самого предсѣдателя, такъ и членовъ правленія, водился и водится такой порядокъ: коль обществу поступаютъ какія либо деньги, то первымъ долгомъ они считаютъ для себя обязанностью хранить эти деньги у себя въ карманѣ, вмѣсто того, чтобы ихъ вносить въ предназначенныя для этой цѣли финансовыя учрежденія, въ которыхъ г. Киевъ, слава Богу, настолько не нуждается, чтобы являлась потребность прибѣгать къ карманному способу.

Въ недалекомъ прошломъ предсѣдатель общества г. Индржишекъ и члены правленія распространили слухъ, что обществомъ за счетъ скопленной суммы приобретена на Шулявкѣ усадьба. Я поинтересовался этой куплей и при помощи двухъ членовъ правленія отыскалъ купленное. Все было бы сносно: стоимость усадьбы опредѣляется въ 9000 съ чѣмъ-то рублей, въ суммѣ же 6,000 руб. она заложена частному лицу; но произволъ и здѣсь царитъ: дѣло въ томъ, что усадьба принадлежитъ г. Индржишеку и куплена имъ на свое имя, а не обществомъ или правленіемъ, которое даже не имѣетъ отъ г. Индржишека должнаго обезпеченія. И такимъ образомъ, насколько мнѣ ясно, усадьба принадлежитъ г. Индржишеку, общественныя деньги лежали у него же и общество задолжало г. Индржишеку 4161 рубль; хотѣлось бы знать въ такомъ случаѣ, что же въ самомъ дѣлѣ принадлежитъ обществу и каково его финансовое положеніе?

О томъ, что г. Индржишекъ усадьбу считаетъ своей собственностью, можно судить изъ того, что въ отчетѣ нѣтъ намека на какіе либо расходы по усадьбѣ, какъ то объ уплатѣ процентовъ по закладной; такъ точно не упоминается и о перерасходѣ, хотя онъ ничтоженъ, но все это необходимо для порядка. Все это послужило основательной причиной недовѣрія со стороны чешскаго населенія г. Києва къ правленію общества, выразившагося въ 1911 году въ формѣ отказа многихъ крупныхъ чешскихъ фирмъ отъ какого-либо участія въ пожертвованіяхъ.

Не могу не указать, какъ на примѣръ, который долженъ былъ бы служить правленію „Коменскаго“ девизомъ, на слѣдующее. Такое же общество въ Києвѣ существуетъ и у

němcovъ, no tamъ dĕlo postavleno sovĕtĕmъ inache, o chemъ možno suditi izъ toho obstojatel'stva, čto eto obščestvo nastolko seba zarekomendovalo, čto vъ nynĕjšnemъ godu gor. Kijevъ podarilъ emu okolo 2.000 kv. saž. zemli vъ centrĕ goroda, na kotoroj obščestvo sobiraetsja stroitъ evanĝelicheskuju bol'nicu, po smĕtĕ na summu okolo 200.000 rub. Poniajno, čto německoe obščestvo kupчихъ krĕpostej na imja pred'sĕdatelja ne dĕlaetъ i, vĕrojatno, ego sberezhenja možno vъ lyuboe vrema provĕritъ vъ odnomъ izъ gorod'skichъ finansovyhъ učreždenij, tolko ne u pred'sĕdatelja vъ karmanĕ. Vъ Kijevĕ proživajetъ okolo 3.000 čechovъ i bol'shaja častъ dovolno zažitocna, takъ čto pri pravilnomъ vedenij dĕla pravlenie obščestva možno by za 5 lĕtъ ne tolko podporživatъ malen'koe častnoe učilišce, a vystroitъ novoe učilišce na priobřetennoj imъ že zemlĕ i kromĕ toho bogadĕl'nuju dla prestarĕlyhъ čechovъ.

Nakonecъ, vĕdĕ čehi u seba doma davno privykli kъ německimъ porjadkamъ, a esli vъ Rossii našli'sja takie iħъ edinoplenenniki, kotorye eto pozabyli, to slĕdovalo by našimъ gorod'skimъ vlastimъ obratitъ vniimanie na iħъ dĕjanja i prinuditъ iħъ statъ na zakonnyj putъ i pridĕrživatъ seja vъ obščestvennyhъ dĕlahъ nadležajuschihъ pravilŕ, i tĕmъ samymъ iskorrenitъ proizvolъ gospodŕ členovъ pravlenija obščestva „Komen'skago“.

G. Zivalŕ.

Zodpovědný redaktor a vydavatel
Věnceslav Švihovský.

Z redakce a správy Čechoslovana.
P. Zival nám zabral tolik místa, že obvyklé rubriky se do čísla nemohly dostat. V příštích číslech vyvarujeme se tak dlouhých „jaternic“ a budeme trochu novinářtější. Prosíme čtenáře za prominutí.—Výkaz o sbírkách uveřejníme v příštím čísle, do tohoto je nikterak nemůžeme dostat. V příštím čísle rovněž přineseme vysvětlení p. K. Odlá k finanční zprávě spolku J. A. Komenský za rok 1911.

OZNÁMENÍ

Doktor veškerého lékařství V á c l a v G i r s a (odborník-chirurg) ordinuje denně od 5 h. do 6 hod. več. Nemajetné krajany bezplatně přijímá v sobotu, Alexandrovská 79. Telef. 32-65. 10-3

Mladší kancelářská síla co korespondent — účetn se přijme do většního závodu. Nabídky a doklady do adm. t. l. 123.

Hledá se zahradník, jenž může řídit hospodářství s chmelnicí, pro statek Cernigov. gub., sestávající z 85 des. orné půdy černozemí, 15 des. luk, 4 des. ovocné zahrady, u dráhy i újezdního města. Plat 25 rub. měsíčně a 10% z čistého zisku hospodářství, byt, palivo, světlo a plný deputát. Ihned k nastoupení. Hlaste se jen spolehlivě a svědomitě sly. Bližší sdělí Viktor Feigl, — Cernobyl, Kijevská gub. 2-2

Místo administrátora, hospodářsk. správce, n. pod. hledá absolvent střední hospodářské školy, s 16letou hospodářskou praxí, 34 roky stár, češtiny i němčiny plně schopn. Nab. na adm. t. l. 5-2

Do Rostova na/D. zavítavši krajané nechť neopomenou navštívit Českou pivnici Fr. Kouckého na Kazanském per. № 29. 3-3

Učedníci do krámu, mladší děvče z řádné rodiny přijme papírnický obchod „Dietrich“ v Kijevě, Fundukleevská, № 8. 3-1

Zahradník, čes., něm., rus., řečí, ob., abs. Pomolog. úst. s vyzn., 27 let, svob., v ov., kvĕt., škol. a zel. všestr. vzdĕlán prosí o místo na velkost. neb pod. lask. nab. prosí pod adr.: Moskva, Varvar'skaja plošč. D. Stroitel'nogo ob. Kwart. № 56. И. И. Юрникъ. 2-1

Přijme se zahradník, dobrý sad., zel. a kvĕtinář. Nab. s udán. nároků K. Cejpu, st. Вендичаны, Под. губ. 1-1

Dobrá kuchařka, spořádaná, dosud v místě v Cechách, přijala by místo do dobré rodiny v Kijevě na Rusi, Cestovné si platí sama. Ct. nabídk. pod zn. „Třeboň“ do adm. t. l. 3-1

Pivnice se velmi výhodně prodá se všim inventárem i s náležejícím k ní domem, novým cihlovým stavením, jež stojí jeden rok. Prodej piva 2000 věder ročně. Cena levná a dle dohodnutí. O podrobné zprávy jest se obrátiti na majitele J. Beneše, s. Дермань, Волынской губ. Дубенскаго уѣзда, Мизочской волости. 1-1

Petrolejové, naftové a samočinné motory
TOVÁRNY
„OTTO-DEITZ“

SPOL. O. F. SCHMIDT A SPOL.
Kijev, Nikolajevská ul. 6. (pr. hostinci Kontinental).

ZDARMA a FRANCO

obdrží každý prospekt zdokonalených, patentovaných, lihových a petrolejových žárových lamp, svítlen pro osvětlení měst, továren atd.

Minerální oleje prvotřídních zahraničních i ruských firem.

ZASTUPITELSTVI pro Jihozápadní kraj
T-ba „СВѢТЪ“ a jin. továren.

Hlavní kancelář: Kijev, Nikolajevská 4. Tel. č. 2569.
Oddělení a sklad Bezakovská č. 27.

Svůj speciální
závod obuví i koženými věcmi
doporučuje přízní Čechů

PAV. ALEXEJEVIČ
GOMOLJAKA

KRESCATIK, č. 45. KIJEV. Telefon č. 1349.

Rozumný hospodář

přikrmuje všechn svůj dobytek pravým píením vápnem se značkou „Hospodář“, které bylo doporučeno po učiněné zkoušce Imperatorskou společností aklimatisace zvířat jako přední náhrada.

Vždy na skladě pro Rusko u fy
J. J. KROB, Dubno, Volyn. gub.
Mnoho doporučení! Učíte zkoušku!
Prospekty zdarma a vyplaceně.